

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Petrem Sedlákem ve věci

žalobce: T. B., nar. X,
st. příslušnost X
zastoupen JUDr. Matějem Šedivým, advokátem
sídlem Praha, Václavské náměstí 21

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 9. 2023, č. j. OAM-650/ZA-ZA11-D07-2023,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný napadeným rozhodnutím rozhodl, že žádost žalobce o mezinárodní ochranu je nepřipustná dle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), řízení o žádosti zastavil dle § 25 písm. i) zákona o azylu a určil, že příslušným státem k projednání žádosti je podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 („nařízení Dublin III“) Litevská republika.

II. Obsah žaloby

2. Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce včasnou žalobu. Namítá, že žádost o mezinárodní ochranu podal i jeho syn a synovec, u kterých bylo zjištěno slovinské vízum, a postupem žalovaného je žalobce odkazován do jiného státu než jeho syn. Dále namítl, že má v ČR další rodinné vazby, neboť zde pobývá jeho bratr, a žalobce tu má tedy adekvátní zázemí. Uvedl i, že trpí epilepsií a není schopen v Litvě pobývat bez pomoci svého syna, který je odkazován na řízení ve Slovinsku. Namítl i nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť žalovaný se nezabýval jeho důvody, proč odmítá usilovat o dosažení mezinárodní ochrany v Litvě.

III. Vyjádření žalovaného

3. Žalovaný ve svém vyjádření navrhl zamítnutí žaloby s tím, že žalobce je držitelem dlouhodobého víza vydaného Litevskou republikou a Litevská republika uznala svoji příslušnost k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Na žalobce se tak vztahuje čl. 12 nařízení Dublin III.

IV. Posouzení věci krajským soudem

4. Žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).
5. Žaloba **není** důvodná.
6. Podle čl. 3 odst. 1 věty druhé nařízení Dublin III *žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III*. Výjimku představuje situace popsaná v čl. 3 odst. 2 větě druhé, dle které *není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát*.
7. Podle čl. 12 odst. 2 nařízení Dublin III platí, že *pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil, ledaže bylo vízum uděleno jménem jiného členského státu v rámci ujednání o zastupování podle článku 8 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. července 2009 o kodexu Společenství o vízech. V tom případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný zastupovaný členský stát*.
8. Žalobce v žalobě nezpochybňuje, že podle kritérií v kapitole III nařízení Dublin III je k vyřízení žádosti příslušná Litevská republika. Žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu dne 19. 5. 2023. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce je držitelem litevského víza vydaného dne 3. 5. 2022 s dobou platnosti od 20. 5. 2022 do 19. 5. 2023. Předchozí kritéria uvedená v nařízení v případě žalobce splněna nejsou a Litevská republika je proto dle čl. 12 nařízení Dublin III příslušná k posouzení žádosti žalobce.
9. Z obsahu správního spisu plyne, že v rámci poskytnutí údajů žádosti žalobce uvedl, že se v průběhu cesty do ČR vědomě zbavil cestovního dokladu, aby měl jistotu, že neodjede zpět do vlasti. Dále uvedl, že od června 2022 do ledna 2023 pracoval v Litvě. V průběhu pohovoru k žádosti žalobce uvedl, že měl pracovní vízum do Litvy, kde pracoval jako zedník, nežádal

tam o mezinárodní ochranu, chtěl, aby jeho žádost vyřizovala ČR. Výslovně uvedl, že v Evropské unii nemá žádné příbuzné kromě syna a synovce, kteří spolu s ním žádali o mezinárodní ochranu. Uvedl, že ani v případě rozhodnutí o návrhu do Litvy do této země nepojede.

10. Ve správním spise je zároveň založena žádost O. H., žalobce a P. B. o společné projednání jejich žádostí na jediném místě s ohledem na věk žalobce s tím, že by pro něj bylo těžké žít sám v jiné zemi.
11. Obecně dále platí, že právní řád a společný azylový systém vychází z předpokladu, že se zřetelem na úroveň ochrany základních práv a svobod v členských státech Evropské unie se považují členské státy navzájem za bezpečné země původu, a to pro veškeré právní a praktické účely spojené se záležitostmi azylu. Zároveň není za běžných okolností důvodu se domnívat, že by některý z členských států trpěl pronásledování či působení vážné újmy na svém území v případě státních příslušníků třetích zemí. Pokud nevyjdou v řízení najevo konkrétní náznaky dosahu hrozby ze země původu i na příslušný členský stát, není povinností žalovaného se možným přesahem obav žadatele na území jiného členského státu výslovně zabývat (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016–24).
12. Zároveň bylo úkolem žalovaného, potažmo nyní soudu, zhodnotit, zda v případě žalobce existují individuální okolnosti, které by mohly bránit přemístění žalobce do Litvy.
13. Soud má za to, že takové okolnosti v nyní projednávané věci nenastaly, resp. nebyly adekvátně prokázány. Skutečnost, že má trpět epilepsií, poprvé žalobce tvrdí až v podané žalobě a nijak ji nedokládá. Ve správním řízení tvrzené obtíže s životem v cizí zemi bez syna a synovce s ohledem na věk považuje soud za zcela účelové, neboť sám žalobce uvedl, že v Litvě od června 2022 do ledna 2023 pracoval jako zedník; tudíž tvrzení, že by o půl roku později nebyl schopen sám v Litvě vyčkat rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu, je pro soud zcela nevěrohodné. Tvrzení, které se poprvé objevuje až v žalobě, o tom, že má žalobce v ČR bratra, je v přímém rozporu s vlastním vyjádřením žalobce ve správním řízení, kde uvedl, že v Evropské unii nemá žádné příbuzné kromě syna a synovce, kteří spolu s ním žádali o mezinárodní ochranu.
14. Naopak žalobce se sám vědomě a záměrně zbavil cestovních dokladů, aby ztížil procedury související s rozhodnutím o mezinárodní ochraně. Jednání žalobce nijak nenasvědčuje tomu, že by chtěl skutečně respektovat jednotná evropská pravidla, a svědčí spíše o upřednostňování vlastního zájmu před pravidly, která by měl jako žadatel o azyl dodržovat. O tom svědčí i jeho negativní vyjádření k respektování rozhodnutí ČR v jeho věci, pokud mu nebude umožněno zůstat v ČR.
15. V řízení nevyšly najevo žádné okolnosti, které by bránily vycestování žalobce do Litvy. Obavy žalobce jsou stejně jako celá žaloba v naprosto obecné rovině. V této souvislosti soud zdůrazňuje, že otázkou poskytnutí mezinárodní ochrany a skutečnostmi souvisejícími s případným návratem žalobce do země původu se věcně budou zabývat orgány státu, který je dle nařízení Dublin III příslušný k posouzení jeho žádosti, tj. orgány Litevské republiky.
16. Krajský soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně zabýval individuální situací žalobce. Žalobní námitky proto krajský soud shledal jako nedůvodné.

V. Závěr a náklady řízení

17. Krajský soud z výše uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
18. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o ní musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 30. října 2023

Petr Sedlák, v. r.
samosoudce